

HOLLY BLACK

KUNINGATAR
VAILLA
VALTAKUNTAA

ILMAN VÄKI 3

Suomentanut Suvi Kauppila

Karisto
Helsinki

Sivun 9 runositaatti Edmund Clarence Stedmanin runosta ”Elfin Song”,
julkaistu vuonna 1860.

Sivun 141 runositaatti Philip James Baileyn runosta ”A Fairy Tale”,
julkaistu vuonna 1855.

Englanninkielinen alkuteos
The Queen of Nothing

Copyright © 2019 by Holly Black
Published in agreement with the author,
c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.
Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48180-5 (kovakantinen)
ISBN 978-951-1-48318-2 (jättipokkari)

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

*Leigh Bardugolle, joka ei koskaan
päästä minua helpolla*

Kierolehto

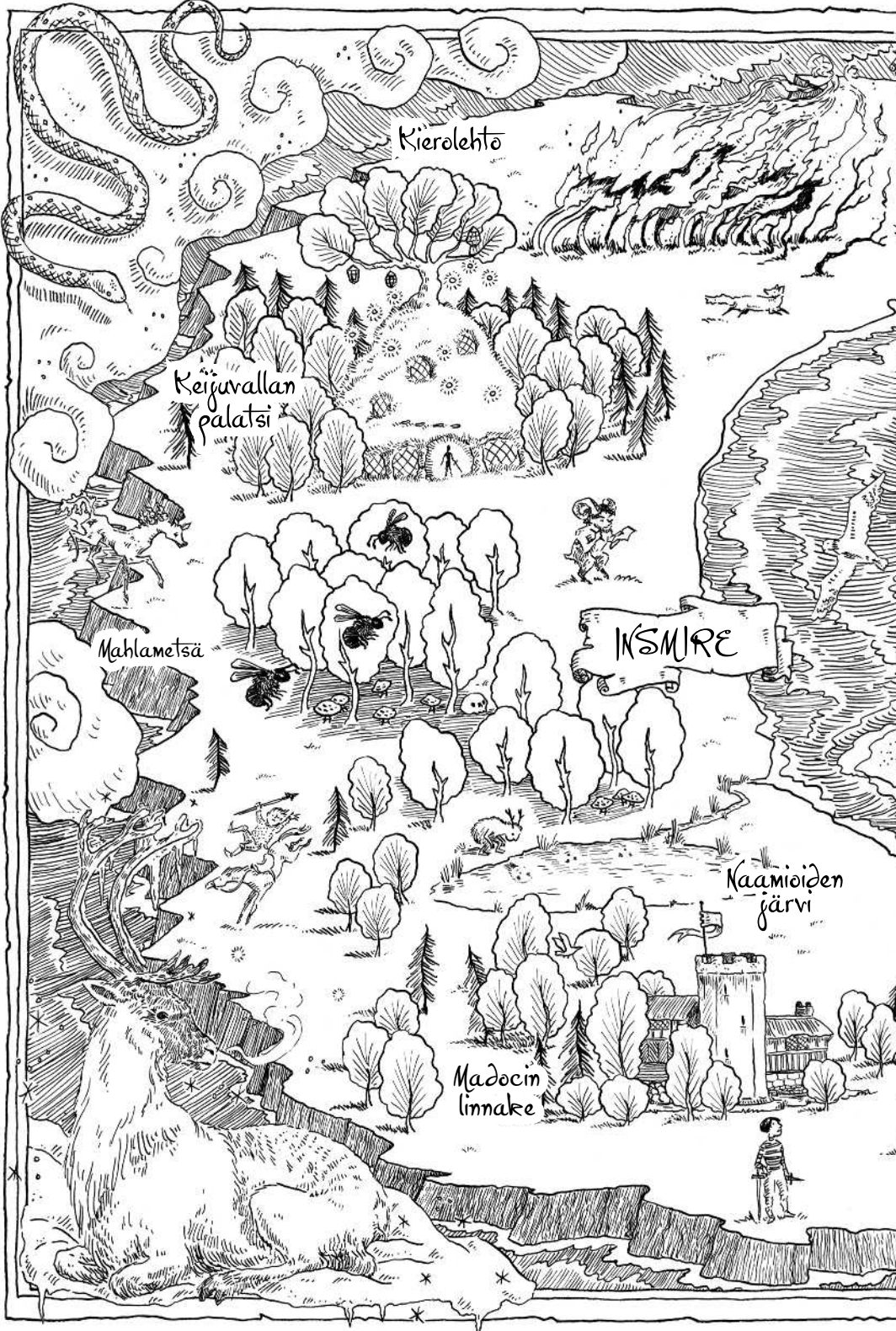
Keijuvallan
palatsi

Mahlametsä

INSMURE

Kaamioiden
järvi

Madocin
linnake

KEISUYALLAN Vaeltavat Saaret

Locken kartano

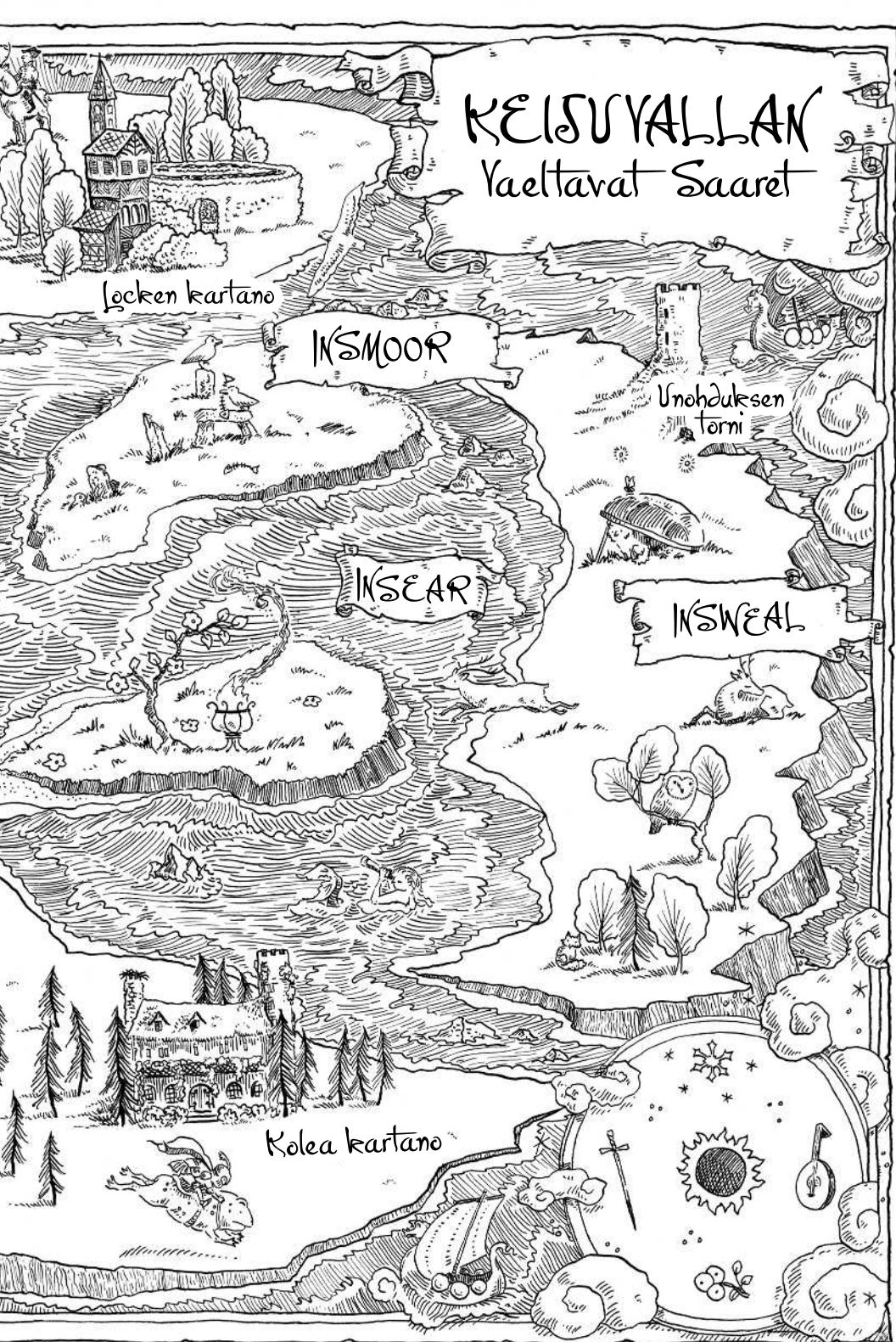
INSMOOR

Unohduksen
torni

INSEAR

INSWEAL

Kolea kartano

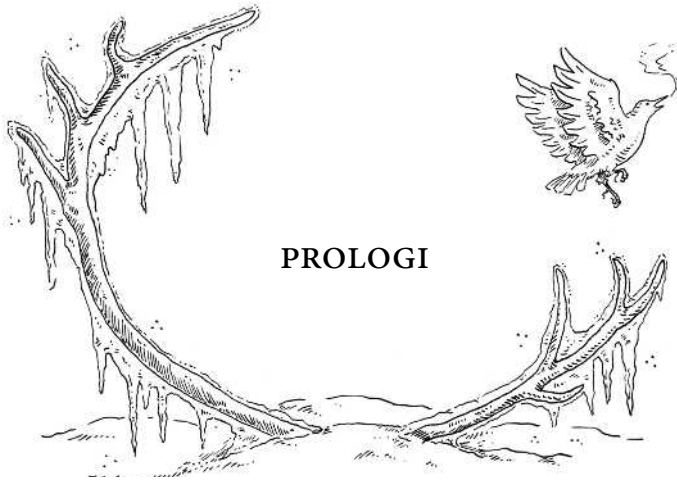

Ensimmäinen kirja

*Kerran vannoni kuningas keijujen
naivansa vielä tyttären maan
ja lapsensa ristillä siunaten
keijujen kiroilta vapahdetaan.
Milloin koittaa päivä kohtalon?
Se kaukana on! Se kaukana on!*

– Edmund Clarence Stedman,
”Keijulaulu”

PROLOGI

Kuninkaallinen astrologi Baphen tiiraili tähtikarttaa ja koetti olla vavahtamatta, kun vaikutti varmalta, että Keijuvallan nuorin prinssi pudotettaisiin kohta kuninkaalliselle päälleen.

Prinssi Cardan esiteltiin vihdoon Suurkuninkaalle viikko syntymänsä jälkeen. Viisi aiempaa perillistä oli tuotu näytille heti kitisevinä ja uutuuttaan punertavina. Lady Asha oli kuitenkin kieltäytynyt tapaamasta Suurkuningasta ennen kuin tunsi toipuneensa soveliaasti synnytyksestä.

Vauva oli laiha, kuihtunut ja hiljainen. Hän tuijotti Eldrediä mustilla silmillään. Pieni piiskamainen häntä viuhtoi niin voimallisesti, että kapalot uhkasivat keriytyä auki. Lady Asha ei näyttänyt tietävän, kuinka tuudittaa lasta. Hän piteli tätä kuin olisi toivonut, että joku ottaisi taakan häneltä pikimmiten.

”Kerro meille hänen tulevaisuutensa”, Suurkuningas kehotti. Uuden prinssin esittelyä oli kokoontunut todistamaan vain kourallinen Väkeä. Paikalla olivat kuolevainen Val Moren, hovirunoilija ja senesalkki, sekä kaksi Elävän neuvoston jäsentä: avainten ministeri Randalin ja kuninkaallinen astrologi Baphen. Suurkuninkaan sanat kaikuivat tyhjässä salissa.

Baphen epäröi, muttei voinut kuin vastata. Eldrediä oli ennen prinssi Cardania siunattu viidellä lapsella, mikä oli hämmästyttävän hedelmällistä ohutverisen ja harvasyntyisen Väen keskuudessa. Tähdet olivat kertoneet pikku prinssien ja prinsessojen menestyksestä runoudessa ja laulussa, politiikassa, hyveissä ja jopa paheissa. Mutta tällä kertaa hän oli nähnyt tähdissä jotakin aivan erilaista. ”Prinssi Cardan on viimeinen lapsi, joka teille syntyy”, kuninkaallinen astrologi sanoi. ”Hän koituu kruunun tuhoksi ja valtaistuimen turmaksi.”

Lady Asha veti terävästi henkeä. Ensi kertaa hän toi lapsen suojelevasti lähemmäs itseään. Lapsi kiemurteli hänen sylissään. ”Kuka on mahtanut vaikuttaa merkkien tulkintaasi? Kenties se oli prinsessa Elowyn. Tai prinssi Dain.”

Ehkä olisi parempi, jos hän pudottaisi pojan, Baphen ajatteli epäystävällisesti.

Suurkuningas Eldred hieraisi leukaansa. ”Eikö ole mitään keinoa estää tätä?”

Oli siunaus ja kirous, että tähdet paljastivat Baphenille niin monia arvoituksia ja niin harvoja vastauksia. Usein hän toivoi näkevänsä selvemmin, mutta ei tällä kertaa. Hän painoi päänsä, jottei joutuisi kohtaamaan Suurkuninkaan katsetta. ”Vain hänen vuodatetusta verestään voi mahtava hallitsija nousta, mutta ei ennen kuin teille kertomani on käynyt toteen.”

Eldred katsoi Lady Ashaa ja lasta, huonon onnen airutta. Vauva oli hiljainen kuin kivi, ei itkenyt tai vikissyt. Häntä viuhtoi edelleen.

”Vie poika silmistäni”, Suurkuningas sanoi. ”Kasvata hänet kuten parhaaksi näet.”

Lady Asha ei värähtänytkään. ”Kasvatan hänet asemansa mukaisesti. Onhan hän prinssi ja teidän poikanne.”

Hänen äänensä hauraus muistutti Baphenia ikävästi siitä, että jotkin ennustukset toteutuvat juuri siksi, että niitä yritetään välttää.

Hetken kaikki olivat vaiti. Sitten Eldred nyökkäsi Val Morenille, joka lähti korokkeelta ja palasi mukanaan kapea puurasia, jonka kanteen oli kaiverrettu juurikuvio.

”Lahja”, sanoi Suurkuningas, ”tunnustukseksi Greenbriarin suvun jatkamisesta.”

Val Moren avasi rasian paljastaen ihastuttavan, raskaan smaragdi-kaulanauhan. Eldred nosti korun ja kietoi sen Lady Ashan kaulalle. Hän kosketti tämän poskea kämmenselällään.

”Valtiaani on mitä anteliain”, Lady Asha sanoi hivenen leppyneenä. Vauva puristi jalokiveä pikkuisessa nyrkissään ja tuijotti ylöspäin isäänsä pohjattomilla silmillään.

”Mene nyt lepäämään”, Eldred sanoi pehmeämpään sävyyn. Tällä kertaa Lady Asha antoi myöten.

Hän poistui pystypäin lapsi tiukemmin sylissään. Baphen tunki värisevän aavistuksen, jolla ei ollut mitään tekemistä tähtien kanssa.

Suurkuningas Eldred ei enää vierailut Lady Ashan luona tai kutsunut tätä luokseen. Kenties hänen olisi pitänyt päästä yli tyytymättömyydestään ja kasvattaa poikaansa. Mutta katsoessaan prinssi Cardaniin hän näki epävarman tulevaisuuden, joten hän vältteli sitä.

Prinssin äitinä Lady Asha oli suuressa suosiossa Hovissa, vaikkei Suurkuningas häntä suosinutkaan. Hän oli leikittelevä ja kevytmielinen ja tahtoi palata ilottelemaan hovielämään. Koska hän ei voinut osallistua juhliin vauvan kanssa, hän löysi pojalle imettäjäksi kissan, jonka poikaset olivat syntyneet kuolleina.

Järjestely jatkui, kunnes prinssi Cardan oppi ryömimään. Silloin kissa odotti jo seuraavaa pentuetta ja lapsi oli alkanut vetää sitä hänestä. Kissa pakeni talleihin ja hylkäsi hänet vuorostaan.

Niin Cardan varttui palatsissa, jossa kukaan ei hellinyt tai rajoittanut häntä. Kuka olisi uskaltanut estää prinssiä varastamasta ruokaa valtavilta pöydiltä ja piiloutumasta niiden alle ahmimaan saalistaan kuin peto? Hänen sisarensa ja veljensä vain nauroivat ja leikkivät hänen kanssaan kuin hän olisi ollut koiranpentu.

Hän käytti vaatteita harvakseltaan, pukeutui sen sijaan kukkaseppeleisiin ja heitteli kivillä vartijoita, jos nämä koettivat lähestyä häntä. Ainoastaan hänen äidillään oli valtaa häneen, eikä tämä pahemmin koettanut rajoittaa hänen ylilyöntejään. Aivan päinvastoin.

”Olet prinssi”, äiti sanoi hänelle tiukasti, kun hän vältteli yhteenottoa tai jätti vaatimatta jotakin. ”Kaikki on sinun. Sinun on vain otettava se.” Ja toisinaan: ”Tahdon tuon. Hae se minulle.”

Sanotaan, etteivät keijulapset ole samanlaisia kuin kuolevaiset lapset. He eivät tarvitse paljonkaan rakkautta. Heitä ei tarvitse peitellä illalla vuoteeseen, vaan he nukkuvat yhtä tyytyväisinä kylmässä juhlasalin nurkassa pöytäliinaan kääriytyneinä. Heitä ei tarvitse ruokkia; he nuolevat tyytyväisinä kastetta ja varastavat leipää ja kermaa keittiöistä. Heitä ei tarvitse lohduttaa, sillä he itkevät harvoin.

Mutta vaikka keijulapset eivät tarvitsisi paljonkaan rakkautta, keijuprinssit tarvitsevat jonkin verran ohjausta.

Kukaan ei neuvonut Cardania, joten hänellä ei ollut viisautta kieltäytyä, kun vanhempi veli ehdotti maapäähkinän ampumista kuolevaisen pään päältä. Hänen käytöksensä oli ailahtelevaa ja esiintymisensä kopeaa.

”Isämme ihailee niin kovasti taitavaa jousiammuntaa”, prinssi Dain sanoi hymyillen pientä, kiusoittelevaa hymyä. ”Mutta kenties tämä on liian vaikeaa. Parempi jättää yrittämättä kuin epäonnistua.”

Mahdollisuus houkutteli Cardania, joka ei millään saanut isältään hyväksyvää huomiota ja kaipasi sitä epätoivoisesti. Hän ei kysynyt itseltään, kuka kuolevainen oli tai miksi tämä oli Hoviin tullut. Cardan ei todellakaan osannut aavistaa, että mies oli Val Morenin rakastettu, jonka kuolema syöksisi senesalkin hulluuteen.

Ja tämän seurauksena Dain nousisi tärkeämpään asemaan Suurkuninkaan oikeana kätenä.

”Liian vaikeaa? Parempi jättää yrittämättä? Mitä pelkurimaista puhetta”, Cardan sanoi täynnä lapsellista uhmaa. Tosiasiassa hän pelkäsi veljeään, mutta se vain kasvatti hänen ylimielisyyttään.

Prinssi Dain hymyili. ”Vaihdetaan ainakin nuolia. Ellet osu, voit aina sanoa, että *minun* nuoleni lensi harhaan.”

Prinssi Cardanin olisi pitänyt suhtautua epäillen tällaiseen ystävällisyyteen, mutta hänellä oli siitä niin vähän kokemusta, ettei hän erotanut totta valheesta.

Sen sijaan hän asetti Dainin nuolen jänteelle, jännitti jousensa ja tähtäsi maapähkinään. Paha aavistus valtasi hänet. Hän ei välttämättä osuisi maaliin. Hän saattaisi satuttaa miestä. Mutta sitä seurasi vihainen riemu: hän tekisi jotain niin hirveää, ettei hänen isänsä voisi enää jättää häntä huomiotta. Ellei hän voinut saada Suurkuninkaan huomiota hyvällä, kenties se onnistuisi jollain todella pahalla.

Cardanin käsi horjui.

Kuolevaisen kosteat silmät katselivat häntä jähmettyneen pelon vallassa. Lumottu, tietysti. Ei kukaan olisi odottanut noin vapaasta tahdostaan. Se sai hänet tekemään päätöksensä.

Cardan nauroi väkinäisesti antaessaan jänteen raueta ja nuolen pudota paikoiltaan. ”En yksinkertaisesti tahdo ampua näissä olosuhteissa”, hän sanoi ja tunsi olevansa naurettava. ”Pohjoistuuli sekoittaa hiuksiani. Ne ovat koko ajan silmissäni.”

Mutta prinssi Dain nosti jousensa ja ampui nuolen, jonka oli vaihtanut Cardanin kanssa. Se lävisti kuolevaisen kurkun. Mies kaatui lähes ääneti, silmät yhä avoinna, tyhjyyteen tuijottaen.

Kaikki tapahtui niin nopeasti, ettei Cardan ehtinyt edes huudattaa. Hän vain tuijotti veljeään hitaan, kauhean ymmärryksen rysähäessä hänen niskaansa.

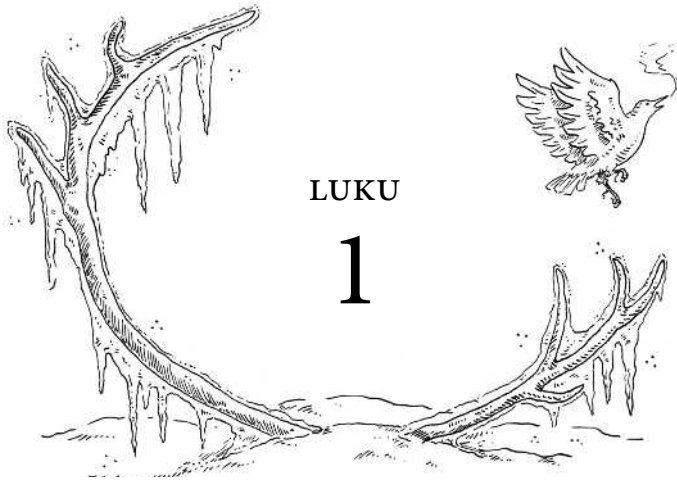
”Kas”, prinssi Dain sanoi tyytyväisesti hymyillen. ”Mikä vahinko. Näyttää siltä, että *sinun* nuolesi osui harhaan. Kenties voit valittaa isällemme, että hiukset estivät sinua näkemästä.”

Jälkepäin kukaan ei kuunnellut prinssi Cardanin vastalauseita. Dain piti siitä huolen. Hän kertoi tarinan nuorimman prinssin holtittomuudesta, ylimielisyydestä, nuolesta. Suurkuningas ei suostunut edes tapaamaan Cardania.

Vaikka Val Moren vaati teloitustuomiota, Cardania rangaistiin kuolevaisen kuolemasta kuten prinssellä rangaistaan. Suurkuningas vangitsi Unohduksen torniin Lady Ashan Cardanin sijasta. Eldred oli helpottunut saatuaan syyntä hankkiutua eroon Lady Ashasta, sillä hän piti tätä rasittavana ja hankalana. Prinssi Cardanista huolehtisi

Balekin, sisaruksista vanhin ja julmin, sekä ainoa, joka hänet huoli.

Niin prinssi Cardanin maine sai alkunsa. Hänen ei tarvinnut kuin kasvattaa sitä.

Minä, Jude Duarte, Keijuvallan karkotettu Suurkuningatar, viettän useimmiten aamuni torkkuen television päiväohjelmien äärellä. Katselen ruoanlaittokilpailuja, piirrettyjä ja uusintoja ohjelmasta, jossa osallistujien on rikottava laatikoita ja pulloja, halkaistava kokonaisia kaloja ja suoriuduttava muista haasteista. Iltapäivisin harjoitan pikkuveljeäni Oakia, jos hän suostuu siihen. Öisin teen töitä paikallisille keijuille.

Pysyttelen huomaamattomana, kuten minun olisi luultavasti pitänyt alun perinkin tehdä. Vaikka kiroan Cardania, minun on kirottava samalla itseäni, sillä olin typerä ja lankesin päistikkää hänen virittämäänsä ansaan.

Lapsena kuvittelin, kuinka palaisimme kuolevaisten maailmaan. Minä, Taryn ja Vivi toistelimme toisillemme, millaista siellä oli, muistelimme vastaleikatun nurmen ja bensiniin hajuja, hippaleikkejä naapuruston takapihoilla ja polskimista uima-altaiden kloorivedessä kesäisin. Unelmoin jääteestä, jota sekoitettiin jauheesta, ja appelsiinimehusta tehdystä mehujäästä. Kaipasin arkipäiväisiä asioita: kuuman asfaltin hajua, katuvalojen välissä riippuvia johtoja, mainosten tunnussävelmiä.

Nyt kun todella olen jumissa kuolevaisten maailmassa, kaipaen Keijumaata kipeään kiihkeästi. Kaipaen ja ikävöin taikaa. Kenties kaipaan jopa pelkoani. Minusta tuntuu kuin kuluttaisin päiväni puoliuunessa, levottomana muttei koskaan täysin valveilla.

Rummutan puutarhapöydän maalattua puuta. On alkusyksy, Mainessa on jo viileää. Myöhäisen iltapäivän aurinko täplittää nurmea kerrostalon ympärillä. Katselen Oakin leikkiä muiden lasten kanssa metsäkaistaleella pihan ja valtatie välissä. Lapset ovat samasta talosta, jotkut nuorempia ja jotkut vanhempia kuin kahdeksanvuotias Oak. Kaikki kulkevat samalla keltaisella koulubussilla. He leikkivät täysin kaoottista sotaleikkiä ja jahtaavat toisiaan oksien kanssa. He lyövät kuin lapset, tähtäävät aseeseen eivätkä vastustajaan ja kirkuvat naurusta, kun keppi murtuu. En voi olla panematta merkille, että he oppivat miekkailusta kaiken aivan väärin.

Katselen silti. Ja siksi huomaan, milloin Oak käyttää lumousta.

Luulen, että hän tekee niin tiedostamattaan. Hän hiipii muita lapsia kohti ja etenee paikkaan, jossa ei ole näkösuojaa. Hän lähestyy heitä, eivätkä he huomaa, vaikka hän on täysin näkyvissä.

Hän hiiviskelee lähemmäs ja lähemmäs, eivätkä muut lapset vieläkään katso häneen päin. Ja kun hän loikkaa heitä kohti keppiä heiluttaen, he kirkaisevat aivan aidosta yllätyksestä.

Hän oli näkymätön. Hän käytti lumousta. Ja minä, johon lumoukset eivät geasin vuoksi vaikuta, en huomannut sitä ennen kuin jälkikäteen. Toiset lapset ajattelevat vain, että hän oli ovela tai onnekas. Ainoastaan minä tiedän, kuinka varomatonta se oli.

Odotan, kunnes lapset lähtevät koteihinsa. He liukenevat yksi kerrallaan, kunnes vain veljeni on jäljellä. Vaikka jalkojeni alla on lehtiä, en tarvitse taikaa hiipiäkseni huomaamatta hänen luokseen. Kieдон nopealla liikkeellä käsivarteni Oakin kaulan ympärille ja painan hänen kurkkuaan riittävän lujaa pelästyttääkseni hänet kunnolla. Hän tappelee vastaan ja melkein osuu minua leukaan sarvillaan. Ei hullumpaa. Hän koettaa puolivillaisesti vapautua otteestani. Hän tietää, että se olen minä, enkä minä pelota häntä.

Tiukennan otettani. Jos painan hänen kurkkuaan käsivarrellani riittävän kauan, hän menettää tajuntansa.

Hän yrittää puhua ja vaikuttaa huomaavan, mitä tapahtuu, kun ei saa tarpeeksi henkeä. Hän unohtaa kaiken koulutuksensa ja reuhtoo villisti, raapii käsivarsiani ja potkii sääriäni. Minusta tuntuu kamalalta. Tahdoin hänen pelkäävän hieman, riittävästi taistellakseen vastaan. En halunnut, että hän olisi kauhuissaan.

Päästän irti, ja hän kompuroi kauemmas huohottaen ja silmät kyynelissä. ”Miksi sinä noin teit?” hän tahtoo tietää. Hän tuijottaa minua syyttävästi.

”Muistuttaakseni, ettei taistelemisen ole peliä”, sanon. Tunnen puhuvani Madocin äänellä omani sijasta. En halua Oakin kasvavan vihaisena ja peloissaan kuten minä. Mutta haluan, että hän selviytyy, ja sen Madoc minulle opetti.

Miten minä voisin tietää, kuinka opettaa hänelle oikeat asiat, kun oma lapsuuteni oli kamala? Ehkä arvostan siinä aivan vääriä asioita. ”Mitä teet, jos vastustaja todella haluaa satuttaa sinua?”

”Ihan sama”, Oak sanoo. ”Ei minua kiinnosta tuollainen. En halua olla kuningas. En halua *ikinä* olla kuningas.”

Hetken vain tuijotan häntä. Haluan uskoa, että hän valehtelee, mutta tietenkään hän ei voi valehdella.

”Kohtaloaan ei aina voi valita”, sanon.

”Hallitse sinä sitten, jos kerran niin kovasti haluat!” hän sanoo. ”Minä en suostu. En *ikinä*.”

Minun on purtava hammasta, jotten kirkuisi. ”En voi, kuten tiedät, koska olen maanpaossa.”

Hän polkee sorkkaan päättävää jalkaansa. ”Niin minäkin! Ja olen ihmismaailmassa vain siksi, että isä ja sinä ja kaikki tahdotte sen tyhmän kruunun. Minä en tahdo. Se on kirottua.”

”Kaikki valta on kirottua”, sanon. ”Kauheimmat meistä tekevät mitä hyvänsä saadakseen sitä. Ne jotka valtaa parhaiten käyttäisivät eivät sitä halua. Mutta se ei tarkoita, että he voisivat vältellä velvollisuuksiaan ikuisesti.”

”Sinä et voi pakottaa minua Suurkuninkaaksi”, hän sanoo, pyörähtää pois luotani ja juoksee kerrostalon suuntaan.

Istahdan kylmään maahan ja tiedän tyrineeni keskustelun täysin. Tiedän, että Madoc harjoitti minua ja Tarynia paremmin kuin minä harjoitan Oakia. Tiedän, että olin ylimielinen ja typerä kuvitellessani voivani hallita Cardania.

Tiedän, että minut on pyyhkäisty pelilaudalta prinssien ja kuningattarien mahtavassa pelissä.

Sisällä asunnossa Oakin ovi on suljettu minulta tiukasti. Keijusisareni Vivienne seisoo keittiötason luona ja virnistää puhelimeensa.

Minut huomattessaan hän tarttuu käsiini ja pyörittää minua ympäri kerta toisensa jälkeen, kunnes olen pyörryksissä.

”Heather rakastaa minua taas”, hän sanoo villiä naurua äänessään.

Heather oli Vivin ihmistyttöystävä. Hän kesti sen, ettei Vivi kertonut menneisyydestään. Hän hyväksyi jopa sen, että Oak muutti asumaan tähän asuntoon heidän kanssaan. Mutta kun Heatherille selvisi, että Vivi ei ollut ihminen ja että tämä oli käyttänyt häneen taikaa, hän jätti Vivin ja muutti pois. Haluan sisareni olevan onnellinen ja Heather teki hänet onnelliseksi, joten minusta on ikävää todeta näin, mutta Vivi totisesti ansaitsi sen.

Vetäydyn kauemmas tuijottaen häntä hämmentyneenä. ”Mitä?”

Vivi heiluttaa puhelintaan. ”Hän tekstasi minulle. Hän haluaa tulla takaisin. Kaikki on kohta niin kuin ennenkin.”

Pudonneet lehdet eivät kasva takaisin köynnökseen, halkaistut maapähkinät eivät sovi enää kuoriinsa, eivätkä lumotut tyttöystävät noin vain havahdu ja päättää antaa anteeksi kammottaville eksilleen.

”Näytä se minulle”, sanon ja tavoittelen Vivin puhelinta. Hän antaa minun ottaa sen.

Selaan läpi viestit, joista suurin osa on Vivin lähettämiä anteeksi-pyyntöjä, harkitsemattomia lupauksia ja yhä epätoivoisempaa anelua.

Heather on ollut hyvin hiljainen. Muutamassa viestissä hän sanoo, että ”tarvitsee lisää aikaa ajatella”.

Sitten seuraa tämä:

Haluan unohtaa Keijumaan. Haluan unohtaa, ettette sinä ja Oak ole ihmisiä. En tahdo tuntea enää näin. Saisitko minut unohtamaan, jos pyytäisin?

Tuijotan sanoja pitkän tovin ja vedän henkeä.

Tajuan, miksi Vivi on tulkinnut viestin niin kuin on, mutta uskon hänen olevan väärässä. Jos olisin kirjoittanut noin, en ikimailmassa haluaisi Vivin suostuvan. Haluaisin Vivin auttavan minua näkemään, että hän ja Oak rakastavat minua yhä, vaikka eivät olekaan ihmisiä. Haluaisin Vivin toteavan, ettei Keijumaata voi kuvitella olemattomaksi. Haluaisin Vivin myöntävän, että hän teki virheen, jollaista ei tee enää ikinä missään olosuhteissa.

Jos olisin lähettänyt tuon viestin, se olisi koe.

Annan puhelimen takaisin Viville. ”Mitä aiot vastata hänelle?”

”Että teen mitä hyvänsä hän haluaa”, sisareni vannoo. Kuolevaiselta tuo lupaus olisi suurellinen. Sellaiselta, jota lupaus todella sitoo, se on kerta kaikkiaan kammottava.

”Ehkei hän tiedä, mitä tahtoo”, sanon. Mitä tahansa teenkin, petän jonkun. Vivi on sisareni, mutta Heather on ihminen. Olen molemmille jotain velkaa.

Ja tällä hetkellä Viviä ei kiinnosta tietää mitään muuta kuin että kaikki järjestyy. Hän väläyttää minulle leveän, rennon hymyn, poimii hedelmäkulhosta omenan ja viskaa sen ilmaan. ”Mikä Oakia vaivaa? Hän marssi tänne ja paiskasi ovensa kiinni. Tuleeko hänestä näin draamaattinen teini?”

”Hän ei halua olla Suurkuningas”, vastaan.

”Ai. Se juttu.” Vivi vilkaisee Oakin huoneeseen päin. ”Kuvittelin, että kyse oli jostain tärkeästä.”

Tänä yönä on helpottavaa lähteä töihin.

Kuolevaisten maailmassa elävillä keijuilla on erilaisia tarpeita kuin Keijuvallassa. Itselliset keijut selviytyvät Keijumaailman reunamilla eivätkä piittaa karkeloista tai hovijuonittelusta.

Ja heillä sattuu olemaan paljon sekalaisia töitä sellaiselle kuin minä, kuolevaiselle joka tuntee heidän tapansa eikä kaihdakaan satunnaista tappelua. Tapasin Bryernin, kun Keijumaasta lähdöstäni oli kulunut viikko. Kerrostalon ulkopuolelle ilmaantui mustaturkkinen, vuohenpäinen ja -sorkkainen keiju knallihattu kädessään. Hän sanoi olevansa Torakan vanha ystävä.

”Käsittääkseni tilanteesi on erityinen”, hän sanoi katsellen minua oudoilla, kultaisilla vuohensilmillään, joissa oli vaakasuuntaiset, suorakaiteen muotoiset silmäterät. ”Kuolleeksi julistettu, pitääkö paikkansa? Ei sosiaaliturvatunnusta. Ei kuolevaista koulutusta.”

”Lisäksi haen töitä”, sanoin arvaten mihin tämä oli menossa. ”Pimeästi.”

”Et löydä mistään hämäämpiä hommia kuin minulta”, hän vakuutti painaen teräväkyntisen kätensä sydämelleen. ”Anna kun esitelen itseni. Bryern. Pooka, ellet jo arvannut.”

Hän ei vaatinut uskollisuuden vannomista tai minkäänlaisia lupauksia. Voin työskennellä niin paljon kuin haluan, ja palkka on verrannollinen uskaliaisuuteeni.

Tänä yönä tapaan hänet veden äärellä. Saavun paikalle hankkimallani käytetyllä polkupyörällä. Takarengas tyhjenee nopeasti, mutta sain pyörän halvalla ja pystyn kulkemaan sillä varsin hyvin. Bryern on pukeutunut tapansa mukaan hienostuneesti: hänellä on tweedtakki ja hatun nauhaa koristaa muutama kirkasvärinen sorsansulka. Lähestyessäni hän ottaa kellon taskustaan ja tiirailee sitä rypistäen näyttävästi otsaansa.

”Ai, olenko myöhässä?” kysyn. ”Anteeksi. Olen tottunut tarkistamaan ajan kuunsäteiden kulmasta.”

Hän vilkaisee minuun ärtyneenä. ”Älä luule liikoja itsestäsi, vaikka oletkin elänyt Suurhovissa. Et ole enää erityinen.”

Minä olen Keijuvallan Suurkuningatar. Ajatus nousee mieleeni tahottomattani, ja puren poskeani tukahduttaakseni naurettavat sanat. Hän on oikeassa: en ole enää erityinen.

”Millainen tämä työ on?” kysyn sen sijaan mahdollisimman ilmeettömästi.

”Eräs Old Portin Väestä on syönyt paikallisia. Minulla on tarjolla sopimus henkilölle, joka saa hänet lupaamaan, että lopettaa moisen.”

Minun on vaikeaa uskoa, että Bryern välittää siitä, miten ihmisten käy – ainakaan riittävästi maksaakseen minulle, jotta teen jotain asialle. ”Paikallisia *kuolevaisiako?*”

Hän pudistaa päätään. ”Ei. Ei. Meitä. Väkeä.” Sitten hän vaikuttaa muistavan kenelle puhuu ja näyttää hiukan vaivaantuneelta. Koetan olla pitämättä hänen lipsahdustaan kohteliaisuutena.

Tappanut ja syönyt Väkeä? Ei todellakaan vaikuta helpolta hommalta. ”Kuka on toimeksiantaja?”

Hän naurahtaa hermostuneesti. ”Ei kukaan, joka haluaisi nimeään yhdistettävän tähän tehtävään. Mutta hän on halukas maksamaan korvauksen, jos suoriudut tästä.”

Bryern palkkaa minut mielellään muun muassa siksi, että minun on helppo lähestyä Väkeä. Kukaan ei oleta kuolevaisen tyhjentävän

heidän taskujaan tai pistävän heitä veitsellä kylkeen. He eivät osaa odottaa, etteivät lumoukset pure kuolevaiseen, että hän tuntee heidän tapansa tai näkee läpi heidän hirveistä sopimuksistaan.

Lisäksi tarvitsen rahaa niin kipeästi, että otan vastaan tällaisia töitä – vaikka tiedän heti, että ne ovat varmasti syvältä.

”Osoite?” kysyn, ja hän livauttaa minulle taitetun paperilapun.

Avaan sen ja vilkaisen sitä. ”Palkkion on parasta olla hyvä.”

”Viisisataa Amerikan dollaria”, hän sanoo kuin se olisi valtava summa.

Vuokramme on 1200 dollaria kuussa, ja siihen päälle tulevat vielä ruoka ja käyttötavarat. Heatherin lähdettyä osuuteni on noin kahdeksansataa. Lisäksi haluaisin hankkia uuden renkaan polkupyörääni. Viisisataa ei ole läheskään tarpeeksi, ei tällaisesta.

”Tuhatviisisataa”, vastaan kohottaen kulmiani. ”Käteisenä, raudalla tarkistettuna. Puolet etumaksuna, ja ellen palaa, maksat loput Vivienille lahjana surevalle perheelleni.”

Bryern puristaa huulensa yhteen, mutta tiedän, että hänellä on rahaa. Hän ei vain halua maksaa minulle niin hyvin, että voisin ryhtyä valikoimaan töitani.

”Tuhat dollaria.” Hän päätyy kompromissiin, kurottaa tweed-takkinsa sisätaskuun ja ottaa esiin hopeanipistimellä niputetun setelipinon. ”Katsohan, minulla sattuu olemaan puolet mukani. Siitä saat.”

”Olkoon”, myönnyn. Palkkio on kohtuullinen yhden yön keikasta, jos minulla on onnea.

Hän antaa rahat minulle tuhahtaen. ”Ilmoita minulle, kun olet suoriutunut tehtävästä.”

Avainketjussani on rautainen taskukello. Juoksutan sitä huomiota herättävästi setelien reunoja pitkin varmistaakseni, että ne ovat todellisia. Ei koskaan haittaa muistuttaa Bryernia siitä, että olen varovainen.

”Ja viisikymppiä kulukorvausta”, sanon hetken mielihohteesta.

Hän kurtistaa kulmiaan. Hetken kuluttua hän kaivelee takkiaan eri kohdasta ja ojentaa minulle ylimääräiset rahat. ”Kunhan hoidat tämän”,

hän sanoo. Saivartelun puute on huono merkki. Kenties minun olisi pitänyt kysellä enemmän ennen kuin suostuin ottamaan työn vastaan. Minun olisi ehdottomasti pitänyt neuvotella tiukemmin.

Nyt on myöhäistä.

Nousen pyöräni selkään, heilautan kättäni Bryernille hyvästiksi ja suuntaan keskustaa kohti. Kauan sitten kuvittelin olevani ritari ratsunsa selässä, kartuttavani mainetta kilvoittelemalla taidoissa ja kunnia. Valitettavasti lahjani osoittautuivat aivan toisenlaisiksi.

Olen varsin taitava murhaamaan Väkeä, mutta erityisesti loistan heidän ärsyttämisessään. Toivon mukaan siitä on hyötyä, kun yritän saada ihmissyöjäreijun taipumaan tahtooni.

Päättän kysellä hieman ennen hänen kohtaamisestaan.

Ensin tapaan Harakka-nimisen haltijan, joka asuu puussa Deering Oaks Park -puistossa. Hän sanoo kuululleensa, että kyseessä on punalakki, mikä on huono uutinen, mutta ainakin tunnen heidän luontonsa hyvin, vartuinhan punalakin perheessä. Punalakit janoavat väkivaltaa, verta ja murhaa – itse asiassa he käyvät hie-man levottomiksi, ellei niitä ole saatavilla pitkiin aikoihin. Perinteitä seuraavat punalakit kastavat lakkinsa voitettujen vihollisten vereen ilmeisesti varastaakseen kaatuneilta jonkinlaista elinvoimaa.

Tiedustelen nimeä, mutta Harakka ei tiedä sitä. Hän neuvoo minua puhumaan Ladharille, clurikaunille, joka notkuu baarien nurkissa, juo salavihkaa vaahdon oluttuopeista ja huijaa kuolevaisia uhkapeleissä.

”Etkö tiennyt?” Ladhar kysyy madaltaen ääntään. ”*Grima Mog*.”

Olen syyttää häntä valehtelusta, vaikka tiedän paremmin. Sit-ten kuvittelen hetkisen kiihkeästi, kuinka jäljitän Bryernin ja tungen hänen kurkkunsa joka ikisen häneltä saamani dollarin. ”Mitä helvettiä hän täällä tekee?”

Grima Mog on pohjoisen Hampaiden hovin kauhistuttava ken-raali. Saman hovin, josta Torakka ja Sähikäinen pakenivat. Kun olin pieni, Madoc luki minulle iltasaduksi muistelmateosta Grima Mogin taistelustrategioista. Pelkkä ajatus hänen kohtaamisestaan saa kylmän hien kihoamaan iholleni.

En voi taistella hänen kanssaan. Enkä usko, että minulla on järin hyvät mahdollisuudet huijata häntä.

”Kuulin, että hän sai kenkää”, Ladhar sanoo. ”Ehkä hän söi jonkun, josta Lady Nore piti.”

Sanon itselleni, ettei minun ole pakko tehdä tätä. En kuulu enää Dainin Varjohoviin. En koeta enää hallita Suurkuningas Cardanin valtaistuimen varjoista. Minun ei tarvitse ottaa suuria riskejä.

Mutta olen utelias.

Kun se vielä yhdistetään valtavaan loukattuun ylpeyteen, niin sitä voi päätyä aamunkoitteessa Grima Mogin varastorakennuksen portaille. Tiedän, ettei sinne kannata mennä tyhjin käsin. Minulla on teurastajalta hankkimaani raakaa lihaa kylmärasiaassa, muutama folioon kääritty, hätäisesti kasattu hunajavoileipä sekä pullollinen kohtalaista hapanolutta.

Sisällä seuraan käytävää ovelle, joka näyttää johtavan asuntoon. Koputan kolmesti ja toivon, että vaikkei siitä muuta hyötyä olisi, kenties ruoan tuoksu peittää pelkoni hajun.

Ovi avautuu, ja kotitakkiin pukeutunut nainen kurkistaa ulos. Hän on kumara ja nojaa kiillotettuun kävelykeppiin, joka on mustaa puuta. ”Mitä asiaa, kultaseni?”

Näen hänen lumouksensa läpi, joten panen merkille ihon vihertävän sävyn ja liian suuret hampaat. Kuten kasvatusisälläni Madocilla. Miehellä, joka tappoi vanhempani. Miehellä, joka luki minulle ääneen Grima Mogin taistelustrategioita. Madocilla, joka ennen oli Suurhovin ylikenraali. Nyt hän on kruunun vihollinen eikä kovin tyytyväinen minuunkaan.

Toivottavasti hän ja Suurkuningas Cardan pilaavat toistensa elämän.

”Toin sinulle lahjoja”, sanon ja kohotan kylmärasiaa. ”Voinko tulla sisään? Haluan solmia sopimuksen.”

Hän rypistää hieman otsaansa.

”Jos syöt Väkeä noin vain, on väistämätöntä, että luoksesi lähetetään joku, jonka tehtävä on suostutella sinut lopettamaan”, sanon.

”Ehkä syönkin *sinut*, kaunis lapsi”, hän vastaa ja näyttää piristyvän. Mutta hän ottaa askeleen taaksepäin päästääkseen minut pesäänsä. Arvelen, ettei hän voi tehdä minusta ateriaa käytävällä.

Loft-asunnossa on korkea katto ja tiiliseinät. Ei hullumpaa. Lattiat on hiottu ja kiillotettu. Isot ikkunat tuovat valoa ja kohtalaisen kaupunkinäköm. Kalustus on vanhaa, muutaman huonekalun täyte on repeytynyt. Näen jälkiä, jotka saattavat olla peräisin harhaan osuneista veitseniskuista.

Koko paikka lemuaa vereltä. Kuparinen metallin haju, johon sekoittuu hieman ällöttävää makeutta. Lasken lahjani painavalle puupöydälle.

”Sinulle”, sanon. ”Siinä toivossa, ettet pahastu julkeudestani, kun tulin käymään kutsumatta.”

Hän nuuhkii lihaa, kääntelee hunajavoileipää kädessään ja avaa olutpullon korkin nyrkillään. Juodessaan pitkän kulauksen hän tutkailee minua.

”Joku on neuvonut sinua käytöstavoissa. Ihmettelen, miksi hän vaihtui, pikku vuohi. Olet ilmiselvästi uhri, joka lähetettiin siinä toivossa, että kuolevainen liha saa minut kylläiseksi.” Hän hymyilee paljastaen hampaansa. Kenties hän rikkoi lumouksensa sillä hetkellä. En ole varma, koska näin sen läpi jo.

Räpäytän silmiäni. Hän jäljittelee minua ja odottaa selvästi, mitä teen.

Käyn hänen hermoilleen, koska en ole vielä kirkaissut ja rynnännyt ovelle. Huomaan sen. Luulen, että hän olisi halunnut jahdata minua.

”Olet Grima Mog”, sanon. ”Armeijoiden komentaja. Vihollistesi turma. Näinkö todella haluat viettää eläkepäiväsi?”

”*Eläkepäiväni?*” Hän toistaa sanan kuin olisin loukannut häntä mitä hirveimmällä tavalla. ”Vaikka minut on syrjäytetty, löydän toisen armeijan johdettavakseni. Armeijan, joka on ensimmäistä suurempi.”

Toisinaan väitän itselleni jotain hyvin samantapaista. On häiritsevää kuulla se ääneen jonkun toisen suusta. Mutta saan siitä idean. ”Paikallinen Väki arvostaisi sitä, ettei heitä syötäisi sillä välin, kun